

Θέατρον Βαριετὲ

«Νέα Σκηνή»

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἡ τετάρτη τῆς «Λοκατιέρας» μετ' τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν. Ἐπαναλαμβάνομεν αὖθις διττὴ ἐπιτυχία θὰ ᾔητο πολὺ καλλίτερα, εἰδὼν ἀντικαθίσταντο οἱ Νερολίθαρς, Ροδαυγίτης, Νικηφόρος καὶ Ὀρτενσία δι' ἄλλων μυστῶν. Εὐτυχῶς ἔχει καὶ ἄλλα πρόσωπα ὃ θίασος, πᾶ ὅποια θὰ παίξουν πάντοτε καλλίτερα, ὅποτε καὶ ἡ ὄλη ἐκτέλεσις τοῦ ἔργου θὰ ἐξασφαλισθῆ καὶ αἱ χασμωδία θὰ λείψουν.

— Τὸ ὅτι δὲν ἀλλάζουσι πλέον οἱ πρῶτοι διδάξαντες δὲν εἶνε διόλου ὀρθόν, ἀλλ' οὕτω καὶ λογικόν γίνεται τοῦτο κατ' ἀνάγκην μόνον ὅταν οἱ θίασοι δὲν ἔγουν ἄλλα πρόσωπα ἢ καὶ καταλληλότερα τῶν πρώτων, καὶ ὅχι, διότι, ἀφοῦ ἅπασι ἔπαϊσαν, δὲν εἶνε δυνατόν ν' ἀλλάξουν, καίτοι εἶνε προφανὴς ἡ ἀδυναμία των, κατ' ὄλην τὴν θέλησιν ἣν ἔγουν, καὶ ὅχι, ἀφοῦ ἡ «Νέα Σκηνή» ἔχει ἄρκετὰ πρόσωπα δυνάμενα νὰ παρουσιάσωσιν εὐπροσώποτέρων, καλαισθητικωτέρων καὶ τελειοτέρων τὴν ἐκτέλεσιν ἐκίστου παιζομένου ἔργου.

— Ἄλλως ποῖος ὁ σκοπὸς τῆς «Νέας Σκηνῆς» καὶ ποῖα ἡ ἔννοια τοῦ τίτλου τῆς; Ῥηθιπέλευθος, καινοτόμος. Διὰ τὴν δικαιολογῆ λοιπὸν ἐπαρκῶς τὸν σκοπὸν δι' ἃν ἱδρύθη καὶ τὸν τίτλον ἃν φέρει ἡ «Νέα Σκηνή» πρέπει ν' ἀντικαθίστανται ἀμέσως τὰ ἀποτυγχάνοντα λόγῳ ἀσυμφωνίας τοῦ χαρακτῆρος πρόσωπα, χωρὶς νὰ ἐκλαμβάνωσι τοῦτο ὡς προσβολὴν ἢ μείωσιν τῆς ἀξίας των, ν' ἀνατίθεται δὲ εἰς ἄλλα ἢ ἐπιμελὴς μελέτη καὶ ἐκτέλεσις τῶν μερῶν ἐκείνων, ὅταν τὸ δυνατόν ταχύτερον.

— Ἀλλὰ τοῦτο δύναται καὶ νὰ προληθῆ κατὰ τὰς δοκιμαίας τοῦ ἔργου, ἀντικαθισταμένων τότε τῶν ἐκτὸς τοῦ χαρακτῆρος των μυστῶν καὶ οὕτω ν' ἀποφεύγουν καὶ τὴν ἀπὸ σκηνῆς ἐμφανίσεων τῶν πρώτων ἀναλαμβάνοντων τὴν ἐκτέλεσιν καὶ τὴν ἀντικαθίστασιν αὐτῶν μετὰ τινὰς παραστάσεις.

— Πλὴν ὅμως τούτων, γνωστῶν ὄντων πλέον τῶν χαρακτῆρων ὄλων τῶν μυστῶν, εἶδον, ὅπως ἡ ἐκπότετε διανομή τῶν ἔργων γίνεται μετὰ μεγαλειέρας προσοχῆς, μὴ λαμβανόμενων ποσῶς ὑπ' ὄψει τῶν μικροφλοισμῶν, συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν διὰ τὸν δαίνα ἢ δαίνα λόγον.

— Ὁ Μυράτ, ὡς Νερολίθαρς ὑστέρησε καὶ πάλιν ἡ ὁμιλία του μονότονος καὶ ξηρά, ἡ φωνὴ του ἀχρωμάτιστος, ἡ δὲ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του ἀπαθής. Εἶνε ὁ ἴδιος πάντοτε καὶ ὅταν συνδιαλέγεται μὲ τοὺς φίλους του καὶ ὅταν ὁμιλῆ μετ' τὴν Μιραντολίαν ἢ μετ' τὸν ὀρηρέτην του καὶ τέλος ὅταν ζητῆ, διὰ τὴν ἐπίπτου πλέον, τὸν ἔρωτά της. Οὐδεμίαν εὐσπλαγιστικὴν προσηγορίαν, οὐδεμίαν μεταπτώσιν, πλὴν τῆς ἀγρίας διαστολῆς τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἄς φροντίσῃ νὰ διορθώσῃ ταῦτα κατὰ τὸ ἐρεκτόν, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἔκφρασιν καὶ τὰς συσπλάσεις τοῦ προσώπου, ἐκγυμναζόμενος κατ' ἰδίαν συστηματικῶς καὶ συνεχῶς.

— Ὁ Σικελιανός, ὡς Ροδαυγίτης ὁμιλεῖ καὶ αὐτὸς μετ' τὸν ἴδιον τόνον τῆς φωνῆς πάντοτε, χωρὶς χρωματισμούς. Ἄς κανονίσῃ τὴν φωνὴν του ὅσον δύναται καλλίτερον καὶ ἐπὶ τὸ φυσικώτερον.

— Ἡ κ. Πασσαγιάννη, ὡς Μιραντολίνα ἔπαιξε καλλίτερα ἀπὸ τὰς τρεῖς προηγουμένας διδασκαλίας τὰ μάτια της τὰ εἰσώματα καὶ ὀλίγον ἀπὸ τὴν σκηνῆν ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ τὸ θάρρος τῆς σκηνῆς ταχέως. Μόνον ἀλίγρον δὲν εἶνε, ἀφοῦ μάλιστα τὸ λέγει. Ἄς προσπαθῆσῃ νὰ παίξῃ ὅπως τὴν ζωγραφίζει ὁ συγγραφεὺς

καὶ τότε δὲν θὰ τῆς λείπῃ τίποτε.

— Ἡ δις Ποθητοῦ ὡς Ὀρτενσία εἶνε πάντῃ ἀκατάλληλος, διότι δὲν τὴν βοήθει δόλου ἢ φωνῆς της.

— Ἡ δις Ἀδριανοῦ ἔπαιξε καὶ πάλιν μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας ἤρχισε ν' ἀνακτᾷ τὸ θάρρος τῆς σκηνῆς ταχέως, μόνον ὡς φροντίσῃ νὰ ὁμιλῆ ὀλίγον δυνατώτερα, διότι δὲν ἀκούονται αἱ τελευταῖαι τῆς λέξεως.

— Ὁ Ροδάκης ὡς Νικηφόρος ᾔητο ὁ ἴδιος πάλιν ὡς διόση ζωὴν εἰς τὴν ὁμιλίαν του καὶ ὡς χρωματίσῃ τὴν φωνὴν του ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερα.

— Ὁ Ζήνων ὡς ὀρηρέτης τοῦ ἱππότη ἔπαιξεν, ὅπως καὶ εἰς τὰς προηγουμένας διδασκαλίαις.

— Ὁ μόνος ἀποσπῶν τὴν προσοχὴν τοῦ κοινῶ καὶ θριαμβεύων κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ μέρους του εἶνε ὁ Χρυσομάλλης — Τσαλαπούπουλος.

— Συνιστῶμεν προσοχὴν εἰς ὄλους πρὸς ἀποφυγὴν τῶν χασμωδῶν.